

En hij dreef zijn vader en Lorenzo het vertrek uit.

Het bleek Aurora inderdaad te wezen. Ze was regelrecht de slaapkamer binnengegaan. Zij hoorden haar uitdagend neuriën, een wijs zonder zin.

Silvio bleef ontredderd achter bij de tafel; Renato zag hem staan, onbeweeglijk, met wijde oogen, een gehypnotiseerd vogeltje....

„Om godswil,” smeekte Ottavio, „ik word gek, ik word gek....”

Hij deed zelf de voordeur open en duwde hen met een dringenden dwang naar buiten.

III.

Renato, dien avond, hield het niet uit in zijn torenkamers. Tegen negenen ging hij de straat op. Het was al bijna donker.

In de Por' Santa Maria stonden dichte hagen van menschen langs de trottoirs, achter een afzetting van gewapende fascisten. Mussolini zou voorbij komen! Na een openlucht-banket op de Piazzale Michelangelo, zou hij heel de stad doorrijden naar het Politeama Fiorentino, waar een gala-voorstelling was van de Traviata. Voor alle winkels waren de ijzeren luiken neer. Door een zijstraat zag Renato, boven het verlaten plein, het Palazzo Vecchio geillumineerd met zijn honderden gele flakkeringen, die doofden en weer opleefden....

Wat later liep hij door de Via Calzaiuoli, de ontzetting in het hart over de onbekende ramp, die het huis van zijn zoon getroffen had.

In een razende haast was men bezig, wel wat laat, aan de voltooiing van een rij eerepoorten, een nog lichtloos gewelf van staketsels, waarvoor de kisten elektrische lampjes op de trottoirs klaar stonden. Het was half tien....

Dan wandelde Renato weer door de Via Calimala terug.... Hij wou naar Ottavio en Aurora, hij wou weten, met ze spreken. Hij kon er niet toe besluiten. Wie zou hij thuis vinden? Welken toestand zou hij aantreffen? En aldoor dacht hij aan den armen, kleinen Silvio.... Hij zag hem in gevaar, een klein, weerloos voorwerp, geslingerd, verloren op een nachtelijke stormzee, waar niemand weet wat gebeurt....

En eensklaps bevelen. Gekletter van geweren, die geschouderd worden. Verblindende oogen van automobielen, die naderen in volle vaart. — „Mussolini! Mussolini!”....

Niets. Een dichte auto. Nòg een dichte auto, enkele onherkenbare koppen achter de schemerige ruitjes. Twee, drie andere auto's, die voorbij snorren; het volk, in het schaarsche licht der hoge elektrische bollen, kijkt scherp toe naar wat er is in de duistere voertuigen. En weer de leege straat....

Totdat met groote snelheid, een verdoovende stoet van tien, twaalf, vijftien automobielen langs zoeft....

Mussolini is voorbij. Niemand heeft hem gezien.